

fremhævede som det første punkt: udvidelsen. Det er ikke nemt at sige noget nyt om det tema, det vedstår jeg gerne. Men det skal dog siges, at det i disse dage er 10 år siden, disse begivenheder fandt sted med Murens fald og hele den revolution, der skete, som ingen af os tror jeg, der er født lige efter krigen, nogen sinde havde troet, vi skulle opleve i vores liv.

Det var et positivt chok, men det var også næsten lammende. Men nu må lammelsen altså have fortaget sig. Nu har vores nye gamle naboer været der i 10 år, og nu må det ikke vare længere, førend vi kan give det klare signal: Yes, vi er klar, kom an, velkommen til. Alle kan måske ikke blive medlemmer samme dag, men vi er ganske enige i CD med regeringen om, at der skal tryk på.

Vi har i den grad ustabile forhold, asociale forhold, i den del af verden. Der er millioner af mennesker, der ser hen til at blive en del af fællesskabet, og vi må ikke få nogen af dem til at miste modet, for så er der alt for mange, der kan få et alt for stort spillerum til ting og sager, som bør være begravet, og som vi aldrig vil se i vores Europa mere.

Held og lykke, statsminister og udenrigsminister. Vanten på, fart på, energi bag. Det ved jeg, begge ministre står for, og de skal vide, at det gør det danske Folketing også. Og jeg tror, i hvert fald det store, brede flertal her er helt enigt: Vi må ikke trække det længere i ørene.

Regeringskonferencen blev nævnt, og skal det nu være en smal, som det hedder i fagsproget? Skal man begrænse dagsordenen til det, der er strengt nødvendigt af hensyn til dagen og vejen og ikke mindst fremtidens vej med hensyn til udvidelsen af EU? Så vil jeg i hvert fald bede regeringen om også at forstå hele den psykologi – det tror jeg regeringen gør – der ligger i det her med at have en kommissionspost til hvert medlemsland. Det er jo ligesom en regering. Alle poster er jo ikke lige tunge og lige vigtige, men jeg bruger altid som eksempel den forhenværende lille italienske, energiske kommissær, der hed Emma Bonino, som var en gæv dame, og som havde ikke mindre end tre væsentlige områder. Hun havde fiskeriet, og det har dog aldrig været nogen særlig fredsskabende foranstaltning at beskæftige sig med det, hun havde forbrugerspørgsmål, et område, der har fået stigende betydning, og hun havde hele hjælpen til de ulykkeligt stillede lande rundt omkring i verden.

Jamen undskyld mig, kunne det ikke lige så vel have været fordelt på tre kommissærer? Naturligvis kunne det det. Prøv at forklare, hvilken psykologi der ligger i det, ikke bare for Danmark, men også som signal til de nye lande. Jeg kan godt forstå, hvis nogle siger: Jamen hvis vi ikke har en i Kommissionen, i det kollegium, som Kommissionen jo agerer som, så er vi ikke rigtigt med. Og det signal har vi ikke brug for at sende på et tidspunkt, hvor det netop gælder om at få budt velkommen. Så jeg vil ønske, at regeringen vil gøre meget ud af det her. Der er faktisk gode, saglige begrundelser for det også, men der er i hvert fald psykologi i det her, så det gør noget.

Om euroen: Ja, jeg skal ikke begive mig ind i rentespænd og alle de der mere eller mindre teoretiske diskussioner. Dem synes jeg ærligt talt vi har hørt rigeligt af i dag.

Jeg tror, jeg vil fortælle to historier. Den ene historie drejer sig om engang, da jeg var erhvervsminister, hvor vi havde et uformelt ministermøde i Frankrig et eller andet sted, og da det var et uformelt møde, havde vi ægtefæller med. Og vi havde haft et kanonmøde, som det hedder på godt dansk. Det var et møde, hvor der i den grad var vilje til at lytte til hinanden og få talt ud om tingene, og vi kom rigtig godt rundt om mange ting: Nordisk pasunion, og jeg ved ikke, hvad vi sad og talte om. Det var sådan et godt møde. Alle var interesserede i, hvad hinanden havde af problemer, og det var sådan et, hvor det rigtig svingede, og nu skulle vi rigtig, vi ministre.

Og jeg kom så hjem, og jeg sagde til min mand: Uh, hvor var det et godt møde. Og så siger han til mig: Ja, ved du hvad, det er da dejligt at høre, men har du tænkt over, om det overhovedet er dig og dine kolleger, der om 10 år sidder og styrer udviklingen i Europa, eller om det er nogle helt andre kræfter?

Jeg tror ikke, han får ret, men det kræver da en indsats, at det er politikerne, der sætter sig på beslutningerne og ikke overlader dem til børsmarkeder og store firmaer og alle mulige andre. Det er det, jeg har så svært ved at forstå med den euro og modstanden, ikke mindst på vestfløjen. Her er dog tale om en demokratisering. Her er dog tale om, at man kommer ind og får styret nogle ting, som jo ellers godt kan forekomme temmelig ustyrlige. Og det kan intet land jo gøre alene, det kan kun en sammenslutning af lande.